

Werkbezoek 29 december 2011 tot 21 januari 2012

Het bezoeken van 21 vrouwengroepen samen met het team;

- aanmoedigen van het leiderschap, de samenwerking en het sparen samen als groep, voor projecten, maar vooral om zelf vrouwen en gezinnen die in de problemen zijn te helpen (met een krediet, met of zonder rente). Het is belangrijk dat iedereen weet hoeveel erin de kas zit (en niet alleen de secretaris). De vrouwen zijn analfabeet maar als ze dit herhalen bij de bijeenkomsten kunnen ze dit onthouden.
- Informeren of ze regelmatig bijeenkomen en wat ze bespreken. Informeren naar hun reglement bij het niet aanwezig zijn. Dit zijn allemaal ideeën die de saamhorigheid van de vrouwen bevorderen en die door ons zijn voorgesteld in de leiderschapswerkshops en die nu bij bijna alle groepen zijn overgenomen.
- Het bespreken van hun mogelijkheden als vrouwen, en hun problemen. Zoals nu de slechte oogst en het gebrek aan water voor de groentetuinen. Daarbij zijn we duidelijk over wat ze kunnen verwachten van ons als partner; wij gaan hun geen voedsel geven aangezien dat slechts heel kort verlichting zal geven en dit niet duurzaam is in ons partnerschap. We praten over wat kunnen zij nu zelf kunnen doen. Bij voorbeeld nu al rantsoeneren op het hoofdvoedsel en diversifiëren van de maaltijd, zuiniger leven (met name de mannen) en zo sparen voor de moeilijke tijd die komen gaat en dit alles bespreken met hun mannen. Met de mannen praten over hun gezamenlijke verantwoordelijkheid hierin, waarbij de vrouwen hun actieve rol in het werken met de microkredieten kunnen aangeven. De vrouwen vertellen wat het werken met de microkredieten hun oplevert, en wat ze nu zelf kunnen betalen en bijdragen aan het gezinswelzijn. Wat ze kunnen doen aan het huidige watergebrek waarbij de oogst van hun groentetuinen in gevaar komt is de huidige waterbekkens dieper uitgraven zodat ze de huidige oogst van de uien af kunnen maken. Ze kunnen de mannen vragen ze te helpen hierbij of de jonge mannen betalen hiervoor, als het moet. Het uitgraven is nu zwaar werk maar zou straks als het bekken droog is makkelijker door de vrouwen gedaan kunnen worden waardoor volgend jaar meer water in het bekken kan staan. Gek genoeg komen ze niet zelf op dit soort ideeën. Willen dit soort gewoonte/gebruiken veranderen is er meer nodig dan 1 keer hier over hebben.
- Het gebruik van de microkredieten bespreken, het aanmoedigen van hun ondernemerschap en steeds op zoek gaan naar nieuwe producten en vaardigheden. Bespreken of het huidige budget voldoende is voor de groep of er meer geld nodig is bij de volgende aanvraag. Bij vele groepen geven de vrouwen aan dat ze dat willen, maar voor sommige voldoet een krediet van 10.000 fcfa (€15,-) al. Zorgen dat alle vrouwen weten hoeveel leden ze hebben en hoeveel geld er is als microkrediet, maar ook hoeveel geld er in de kas zit voor het project.
- Verder bespreken van de collectieve projecten. Bij een aantal vieren we het resultaat, of helpen we bij het laatste stukje (een deur, een dak, een zak cement). Nieuwe projecten die genoemd worden zijn naast latrines en hangaar, een ezelkar waardoor ze een stuk land kunnen bewerken dat verder buiten het dorp ligt en een banque de céréale (graanopslag voor tijden waar de prijzen gunstig zijn). De vrouwen noemen ook pompbevattingen en de mannen betalen voor het uitdiepen van putten, maar dit zijn lastige projecten waarbij we bij nieuwe groepen niet zeker zijn of de mannen die dit aanbieden betrouwbare partners zijn hiervoor.

Bij de groepen die al projecten hebben gerealiseerd en die nu geen nieuw project weten blijft de rente in de spaarpot, zodat ze kunnen sparen voor grotere projecten voor het dorp. Het is belangrijk dat de vrouwen hierin groter gaan denken. Als ze het principe begrepen hebben kunnen ze grotere projecten aan en kunnen ze beter omgaan met op wat langer termijn denken. We denken dan aan putten en pompen voor het dorp, pompen voor het bevoeien van de groentetuinen, graanmolens etc. Het geld van de rente zit bij ons in de twee kluizen die geplaatst zijn in Sangha en Koundou. Dit is het begin van hettoewerken naar 2 banken. Elke vrouwengroep heeft een bankspaarboekje waarin staat hoeveel geld wij voor ze bewaren. Als ze geld nodig hebben voor een project, komen ze dat halen. Zo hebben we goed inzicht in hun uitgaven voor hun projecten. Wij kunnen intussen het geld gebruiken om het fonds voor de microkredieten te vergroten. Het systeem is gebaseerd op vertrouwen in het partnerschap. Bij sommige groepen zijn eerdere slechte ervaringen met ontwikkelingsorganisaties die hun afspraken met hun niet nakwamen een hobbel die we moeten nemen. Dit betekent ook dat het voorstel dat ze de rente sparen om hun eigen fonds te financieren nog wat meer geduld zal vragen. Het concept van trots erop zijn dat het hun eigen geld is ipv dat ze het ter beschikking krijgen van ons wordt nog niet echt begrepen. Dit zal mogelijke consequenties hebben voor het idee van Bas inzake definanciering van het fonds. Het blijft dat alle microkredieten voor ons het eigen vermogen is dat we ten alle tijden kunnen opvragen, maar als ze niet zelf op lange termijn zorgen voor een eigen fonds dan zal het onttrekken van dit vermogen een ongewenste effect hebben op de ontwikkeling van de vrouwen/gezinnen, en het dus eigenlijk niet een echte optie is. We moeten met Bas/Ruud bespreken wat dit betekent.

- We evalueren bij elke groep wat ze hebben opgepikt van de leiderschapstrainingen (zowel de leiders als de vrouwen in de groep; hiermee checken we of de leiders het hebben besproken met de groep na afloop), en van de recente zeepworkshop bij 4 dorpen. Sommige weten precies te vertellen hoe de zeep gemaakt wordt en wat erin moet. Toch willen ze nog een keer samen oefenen. We organiseren dat 2 groepen in de vlakte dit samen met Fatou nog een keer doen. De twee andere hebben voldoende vertrouwen. Wij stellen de tafels ter beschikking. De ingrediënten kunnen ze bij ons kopen. De aanvoer hiervan moet uit Bamako komen. Ze moeten zelf een gedeelte van het vervoer gaan regelen. Hier zullen ze voor sparen. Dit zijn allemaal stappen in eigen verantwoordelijkheid en leiderschap (i.p.v. op ons leunen). Wij zullen de tafels met een auto vervoeren tot onderaan de vallei (Banani) en zij zullen het vervoer per ezelkar regelen tot hun dorp in de vlakte. Er zijn vier groepen die regelmatig zeep maken voor hun dorp en de markt in Sangha. Een vijfde groep zal starten en is bezig met het bouwen van een werkplek. Deze groepen delen samen 2 tafels. Bij de 4 nieuwe groepen, laten we twee dorpen om beurt 1 tafel gebruiken. Een andere groep kan de tafel in Koundou gaan gebruiken en de 4de krijgt een eigen tafel (Yendouma)
- We bespreken opnieuw de houtbesparende fornuizen en laten ze zien. Ze krijgen de uitleg van de werking en het plaatsen en het bekleden met leem. De productie is begonnen door een lokale smid (Meni in Ibi). We hebben prijzen vastgesteld met hem. We laten de vrouwen ongeveer de helft betalen. We hebben drie maten die horen bij drie pannen. De grote pan, nummer 10, kost 2500fcfa voor de vrouwen (5000 voor ons), de middelmaat, nummer 6 1500fcfa en de kleine , nummer 2 750fcfa. De vrouwen moeten gezamenlijk een lijst maken met hun bestelling. Wij gaan voor de distributie zorgen. Dat wordt nog een hele operatie. Maar nu Sosselém vervangen is door Noé, een man, is dit wel makkelijker te organiseren. Hij kan op een motor de vlakte in en kan ook reizen naar Bandiagara

en Mopti, waar hij bekend is. Dit ontlast Teme enorm. (zie verder onderaan de nieuwe takenverdeling van het team)

- Twee groepen willen gaan werken met de naaimachines. Zij hebben een lokale kledingmaker bereid gevonden hun te leren werken met de machines. Het gaat op simpel basiswerk, zoals recht toe recht aan naaien van de stroken van de traditionele katoenen stoffen (pagnes, de traditionele omslagrokken), en simpel herstelwerk. Hiermee kunnen de vrouwen iets verdienen of tijd besparen die ze aan ander werk kunnen besteden. In Sangha start Fatou met 'Atelier IFD' waar ze een simpele opleiding zal geven aan ca. 20 vrouwen, twee per keer. Hiervoor hebben we een simpel naaiatelier ingericht voor de avonduren op het secretariaat. We moeten rustig aan gaan met dit soort programma's omdat het weerstand op kan roepen bij de mannen die traditioneel de kleding naaien en nu nog als enige op machines werken.
- Er zijn twee groepen bezig met alfabetiseren. In Djammani hebben we een zeer goede leerkracht die op zijn eigen terrein een plek heeft gecreëerd en we kunnen zien dat de vrouwen al schrijven. Dat is meer dan andere leerkrachten voor elkaar hebben gekregen. Het alfabetiseren blijft een moeizaam programma. We hopen dat de huidige twee leerkrachten mee gaan doen aan een professionaliseringsprogramma met een methodiek die 'Le mots imprimer' heet die Stichting Bloemendaal Dogon aanbiedt aan de leerkrachten in Sangha.
- Het programma van het opleiden van Voedings Animatrices, (twee per vrouwengroep is het idee) is helaas nog niet van start gegaan. De overheid die dit programma coordineert is niet erg toeschietelijk om mee te werken. We doen een concreet voorstel aan ze van een training van 3 dagen voor 8 tot 12 Animatrices. We verdelen de 21 vrouwengroepen in 5 workshops. De voedingsdeskundige/trainer zou zo 15 dagen training voor ons (en door ons betaald) moeten verzorgen. Saidou zal dit gaan voorstellen. Later blijkt dat ons contact met de burgemeester van Sangha hierbij gaat helpen aangezien steeds meer taken aan de gemeente worden gedelegeerd.
- De vrouwenkliniek: De kasten zijn gereorganiseerd en Djenneba (de vroedvrouw) is over 3 weken klaar met haar extra opleiding die door de overheid was opgelegd om een officiële goedkeuring te krijgen van de overheid als vrouwenkliniek. Zij mag dan ook het inentingsprogramma gaan doen. We hebben al een koelkastje. Alleen er zijn problemen met de omvormer zodat de stroomvoorziening nu een probleem is. Dit zullen we op moeten lossen.
In de kliniek zijn nu 24 babies geboren. Dat is een enorm succes en de overheden zijn zeer tevreden en verbaasd over dit succes, want andere programma's in Tirilli en elders lopen helemaal niet en ook in Yendouma schijnt het moeizaam te zijn. Het vele praten en overleggen met de bevolking en de vrouwen werpt dus zijn vruchten echt af! Er is nog veel te verbeteren in de kliniek maar dat gaat wel komen als Djenneba er weer fulltime is. De dorpschouwen hebben nog niet hun beloofde bijdrage gedaan van 60.000fcfa per jaar per dorp. Ik schrijf samen met Teme een duidelijke brief aan elk van de dorpschouwen om ze te wijzen op hun verantwoordelijkheid en hun afspraak met ons. Teme gaat opnieuw met hun het gesprek aan; de aanhouder gaat winnen..... Het principe is namelijk te belangrijk om los te laten: gezamenlijke verantwoordelijkheid en zelf-organisatie waardoor een duurzame ontwikkeling ontstaat. We gaan in 2012 de kliniek uitbreiden met een zaal waar de vrouwen kunnen uitrusten na de bevalling. Verder wordt er een grotere watertank op het dak geplaatst die gevuld gaat worden met een pomp (van SDO). Deze watervoorziening gaat ook gebruikt worden om de groentetuin te bevoelen. De Moringabomen die er staan kunnen gebruikt worden voor nieuwe aanplant en Moringapoeder voor de moeders. Wij gaan de eerste productie kopen (voor de moeders van de kliniek) om ze aan te moedigen. De bevolking maakt zelf een waterbassin hiervoor. Het hele terrein van de kliniek moet met een hek afgesloten worden zodat duidelijk is dat de grond (en de put) voor de vrouwen is.

We willen graag dat alle vrouwengroepen een stuk tuin gaan bewerken waarbij de producten voor de vrouwen(groep) is. Hier hebben we met de vrouwengroep over gehad, maar het zal nog extra aandacht van Teme vragen. Producten van deze grond zal enkel van de vrouwen zijn en kan op die manier bijdrage aan de voedselzekerheid, vandaar ook de Banque de Céréale.

Verder heeft een franse organisatie een ambulance geschonken. We willen zorgen dat het gebruik van de ambulance conform de principes van duurzaam eigen verantwoordelijkheid zal plaats vinden. We stellen dan ook samen met Keneko een tarief op voor het vervoer van een zieke van en naar de diverse plaatsen, waarin niet alleen brandstof maar ook onderhoud verwerkt zit. Er komt een comite van 5 personen die zal zorgen voor het gebruik (voorzitter/secretaris/chauffeur/onderhoudsman en een reserve).

De ambulance is wel gegeven maar de kosten om de auto vanaf de grens hier te krijgen, het inklaren etc zijn door Keneko en Amatigue betaald. Zij vragen nu aan ons om aanpassingen als een huif, belettering, verzekering etc. Ik vraag ze een lijst te maken met alle kosten zodat we weten wat de ambulance echt kost aan de gemeenschap. Een beetje meer projectplanning dus.

- We willen starten met de materiële vorm van het epicentrum in Koundou, voor de 4 dorpen van Koundou , Yougo 2 dorpen, Yendouma, Ibi, Soban, Orokamba en Diangoudja, (Sogou Yaguem en Bore vallen een beetje buiten de boot omdat dat te ver zal zijn.

Dit komt op het terrein van de kliniek op de plek die we daarvoor gereserveerd hebben. We willen starten met de bouw van een grote hangaar (metselwerk met de geperste leemsteen), waarbij dan 1 eenheid (1/4) ingevuld wordt als dicht gebouw. Daar kan dan een 'Banque de cereale' komen (veilige voedselopslag) en de graanmolen met motor van 'Ama Bara' kan er geplaatst worden. Deze zal tevens stroom geven aan de pomp in de put en zo voor water in de kliniek en voor de tuin zorgen. Er komt een offerte en op basis daarvan beslissen we of dit kan starten in 2012.

Het idee van het epicentrum gaat Amatigue, Keneko en Teme samen uitleggen op een bijeenkomst met alle dorpen van Koundou, waar ze ook zullen spreken over hun bijdrage aan de kliniek en over de start van het Groene Woestijn Initiatief.

21 vrouwengroepen bezocht januari 2012

10 projecten door de vrouwen zelf gemaakt, betaald en georganiseerd;
Vier hangaars, twee latrines, twee werkplaatsen voor het zeep maken, één voor een graanmolen,
en de vrouwenklinik (in partnerschap) met een moringatuin

Versterken van het IFD-leiderschap (het lokale team);

Ik heb regelmatig overleg gehad met het team over diverse beslissingen, nieuwe vormen van rapportages en nieuwe strategieën met de directeur (Saidou), onze secretaresse/animatrice (Fatou) en de nieuwe animateur (Noë). We hebben een nieuwe taakverdeling vastgesteld, waarbij het primair gaat om de kwaliteiten en ambities van onze mensen. Verder gaan we uit van 2 epicentra en verdelen op basis van die twee de taken. Het leiderschap van Saidou en zijn expressie daarvan is heel erg gegroeid in de 1,5 jaar dat hij bij ons is. Doordat het voor het bestuur van A.D.I. (Amatigue, Keneko, Guideon) niet echt mogelijk lijkt om heel actief te zijn bij de uitvoering van het DVI programma besluiten we om veel taken anders te verdelen zodat het programma niet stagneert. Amatigue blijft als voorzitter van het bestuur verantwoordelijk als werkgever voor de contracten, de salarissen en de belastingoverdracht en de daarbij behorende contacten met de overheid. Verder draagt hij zorg voor de financiële middelen die via de EKO Bank door ons overgemaakt worden voor de programma's. Hij zorgt dat dit goed geadmistreerd wordt en dat het geld bij Saidou terecht komt. Dit loopt allemaal goed en professioneel. Keneko ondersteunt bij het opzetten van het epicentrum in Koundou. Zij zullen beide actief aanwezig zijn, ook in de toekomst, als ik er ben, waardoor we 2 keer per jaar intensief samenwerken en de programma's bij kunnen stellen. Yaogho vragen we in maart nog 1 keer te komen en ons te adviseren over een voedselzekerheidsprogramma voor de toekomst. Hij heeft Saidou gesuperviseerd per mail en telefonisch voor de komst van de groep uit Nederland. Dat heeft prima gewerkt. Het over laten komen van Yaogho is heel kostbaar en dat beperken we zoveel als mogelijk. Mijn rol is superviserend naar het team, maar ik zal ook de beslissingen nemen over de richtingen en de keuzes die we maken. Die bespreek ik met het bestuur, met Saidou, maar ook met diverse andere personen aldaar om zeker te weten dat dit een goede richting is en aan zal sluiten. Het is tot nu toe heel goed gegaan in deze rolverdeling. Het contact met Saidou is intensief en openhartig.

Verder zal Fatou verantwoordelijk zijn voor alle vrouwengroepen in 'epicentrum Sangha' (dat is incl. Amani en Kamba) en Noë voor epicentrum Koundou. Saidou is verantwoordelijk als directeur voor hun en alles wat ze doen, maar ook voor de contacten extern, voor nieuwe groepen en het nieuwe programma 'Voedingsanimatrices'. Fatou en Noë regelen in hun epicentra de microkredieten (de terugbetalingen en het opnieuw uitzetten). Voor Noë moeten we een motor aanschaffen.

Hij zal daarnaast ook verantwoordelijk zijn voor alle distributie en transporten van alles, zoals zeepingrediënten aankoop/verkoop aan de groepen, zeep tafels en basisset, de houtbesparende fornuisjes, de muskietennetten etc. Dit mag niet meer via Amatigue geregeld worden maar ze moeten zelfstandig, betaald transport regelen. Teme gaat zijn rijbewijs halen voor de toekomst als we steeds verder uitbreiden en de afstanden groter worden.

Fatou blijft verantwoordelijk als secretaresse voor de administratie op het secretariaat. Zij zal de tuin vergroten en een buiten een voorbeeldkeuken aanleggen met de fornuizen (met hulp).

Saidou is bijzonder inspirerend als spreker voor de groepen en zal elke groep naast de twee keer per jaar dat we dit gezamenlijk doen, minimaal 2 keer per jaar moeten inspireren om zo het leiderschap te versterken en nieuwe ideeën onder de aandacht te brengen. Fatou en Noë zullen naast deze 4 keer nog 4 keer met de groepen contact hebben ivm de microkredieten (elk jaar terugbetalen en opnieuw uitlenen), maar ook nog 2 keer extra, zodat we ongeveer 1 keer per maand elke groep echt ontmoeten. Met de meeste groepen zal er meer contact zijn, maar dit is dan een het minimum aan contact. Ze gaan een lijst bij houden van alle ontmoetingen.

Door de verschillende programma's zijn er diverse kassen bij te houden: naast het microkredietenfonds en de secretariaatskas voor de diverse onkosten zoals transport etc., is er nu ook een fonds voor de fornuizen en het geld van de rente van de groepen die we in bewaring hebben. Teme heeft dit goed onder controle.

4 tot 11 januari
2012:

13
ambassadeurs
worden
verwelkomt
door de
Doonvrouwen.

Het bezoek van 13 supporters/ambassadeurs van DVI aan de vrouwengroepen en de kennismaking met het leven in de Dogonvallei;

De groep is aangekomen in Bamako en ze zijn na een dagreis in de door ons gehuurde bus aangekomen in Sangha. De volgende dag hebben ze direct met 2 grote vrouwengroepen kennis gemaakt in Sangha met wie we al 2 jaar werken en die beide een hangaar als project gerealiseerd hebben. Dit werd gevierd. De volgende dag heeft de groep een wandeling langs de rotswand gemaakt en op die manier kennis gemaakt met het leven in het Dogongebied. De dag erop hebben ze 2 groepen ontmoet die zowel onderaan als in de rotswand leven. En als laatste twee groepen die pas recentelijk zich tot een echt dorp ontwikkelen omdat ze tot voor kort nederzettingen waren waar maar een gedeelte van het jaar geleefd kon worden om daar de landbouw te bedrijven en het andere deel van het jaar ze door gebrek aan water ze terugkeerden naar de dopen bij de rotswand. Door diepe putten en pompen kunnen ze nu het gehele jaar blijven, zijn er nu ook scholen en is er meer mogelijk in hun ontwikkeling. Het leven is er echter zeer rudimentair. Ook hier is er feest en dans. We hebben intensieve gesprekken zoals boven beschreven staat over hun ontwikkeling.

De groep heeft ook de kliniek bezocht van Koundou. Na een tweede rotswandeling (Yougou Piri) moesten ze weer terug naar Sangha, Mopti-Sevare en vervolgens Bamako. Allen waren zeer onder de indruk van het leven in het Dogongebied en de kracht van de vrouwen, maar ook van ons team.

Er zijn ideeën ontstaan hoe de groep vanuit de verbondenheid die ze ervaren hebben ambassadeur kunnen zijn van DVI, ieder op eigen wijze.

Voor ons een prachtige week, met veel uitwisseling en in alle opzichten een succes dat navolging verdient maar we moeten ook heel praktisch bekijken wat het DVI (in)direct op gaat leveren, alvorens toezeggingen daarvoor te doen.

De start met het Groene Woestijn Initiatief;

We hebben opnieuw overleg gehad met Amatigue en Keneko over het principe. We hebben de praktische stappen uitgelegd, maar ook de grondgedachte opnieuw voorgelegd dat we eerst een proefproject doen waarbij we verschillende 'bewezen' methodes toepassen en we de resultaten kunnen zien, maar ook dat we daarmee het kunnen laten zien aan de bevolking. De volgende stap zal zijn zelf dit grootschaliger toe te passen, waarmee we de methodes verder toetsen. Hier zullen we opnieuw de lokale bevolking bij betrekken. Pas daarna gaan we bepleiten dat ze de technieken op hun eigen gronden gaan toepassen. Met de bewijzen van de verbeterde opbrengst kunnen we hun interesse wekken. Of ze de extra werkzaamheden er voor over hebben moeten we natuurlijk wel bezien. We zullen ze ook bewust maken van de noodzaak van de toename aan natuurlijke struiken en bomen voor toekomstige houtproductie, maar ook als windbrekers.

We starten nu op 2 locaties met 2 ha. De eerste zal zijn op grond van Koundou iets voorbij de stuifduinen. Het tweede project zal vlak bij Soban zijn. Door onze intensieve contacten met de bevolking op deze plekken hebben we de grootste kans dat we snel aan de slag kunnen (toestemming om de grond te bewerken op onze manier) en lokale arbeiders (mannen en vrouwen) die in teams gaan werken. De teams nemen als het ware een aantal strekkende meters voor hun rekening en wij betalen ze per strekkende meter greppel (het resultaat) en niet voor de arbeid (per uur). Wij leveren het gereedschap (scheppen etc).

De jatropha planten worden al opgekweekt (heeft Amatigue geregeld) door iemand met ervaring. Bij het volgende project zou ik liever willen dat de vrouwen de planten gaan kweken maar daar ontbreekt nu de kennis voor. Het terrein met de greppels en de planten moeten in augustus gereed zijn voor aanplant. Over het soort bomen die we verder willen aanplanten zijn we nog niet uit. Van het internet heb ik enkele namen, maar dit wil ik nog verifiëren.

We hebben een jonge projectleider aangesteld om alle praktische zaken te regelen, Jean Dara. Hij is net klaar met zijn universiteitsstudie geografie waar hij veel theorie heeft geleerd, maar geen enkele praktijkervaring. Voor hem een enorme kans (want er is helemaal geen werk helaas) en voor ons een mooie start. Hij moet het werk uitzetten, de teams superviseren en voor de aanvoer van het materiaal zorgen. Hij zal in Koundou gaan wonen. Ik wil hem ook vragen een overzicht te maken van alle waterbronnen (putten, fourages, barrages, pompen etc) in alle dorpen waar wij een vrouwengroep hebben. Dat zijn nu 27 dorpen. Ik verwacht dat de projecten van de vrouwen steeds vaker waterprojecten zullen zijn. We hebben dan meer inzicht en betrouwbare partners nodig om dat dan uit te voeren. Teme zal hem gaan superviseren en ik maak een excellformulier hiervoor.

Samen met stichting Bloemendaal Dogon hebben we contact gehad met de CAP Bandiagara over een nieuw professionaliseringsprogramma voor leerkrachten van Sangha. Zij gaan dit initiëren en financieren. Wij kunnen 2 leerkrachten die voor ons de alfabetisering doen bij twee groepen mee laten doen en 1 lid van ons team. Wij geven bij het CAP aan wat de problemen zijn van het alfabetiseringsprogramma en dat de resultaten met hun methode (en door hun opgeleide leerkrachten) bedroevend zijn tot dusver. Hun voorstellen geven aan dat ze geen enkel idee hebben hoe het leven van de vrouwen op het platteland in elkaar zit. Wij gaan met het nieuwe programma opnieuw een poging doen om te zien of we daarmee misschien betere resultaten boeken.

Het verslag is niet volledig, maar het geeft een beetje inzicht in wat er in de drie weken is gebeurd en waar we ongeveer staan.

Jacqti de Leeuw
Programmameider IFD